

Týmová strategie:

Startovní číslo týmu **7**, rozdělení čísel 1-10 a v tomto pořadí jsme se střídali na úsecích.

1. vozidlo: Tomáš Viktora **71**, Karel Landovský **72**, Martin Viktora **73**, Luboš Žitný **74**,

2. vozidlo: Václav Škach **75**, Zdeněk Streichsbier **76**, Michaela Pichová **77**

3. vozidlo: Jitka Jirásková **78**, Tomáš Baše **79**, Šárka Drbohlavová **710**, řidič Jára Vlček

Úseky	Běžec	Vozidlo	Trasa	KM	KM celkem	Přej. autem	Převýšení	Start Time	Real start Time
1	Tomáš Viktora	1	Sp.Mlýn - Jezerní Domky	7,9	7,9	18,4	390	6:00	6:00
2	Karel Landovský	1	Jezerní Domky - Černý Důl	12,1	20,0	16,4	338	7:00	6:47
3	Martin Viktora	1	Černý Důl - Javorník	11,3	31,3	11,5	425	8:00	7:54
4	Luboš Žitný	1	Javorník - Hostinné	8,5	39,8	8,4	153	9:00	8:56
5	Václav Škach	2	Hostinné - Dolní Nemojov	14,0	53,8	12,7	337	10:00	9:50
6	Zdeněk Streichsbier	2	Dolní Nemojov - Dvůr Králové	9,5	63,3	8,7	134	11:00	11:00
7	Michaela Pichová	2	Dvůr Králové - Kuks	8,8	72,1	13,9	155	12:00	11:44
8	Jitka Jirásková	3	Kuks - Jaroměř	9,8	81,9	8,4	33	13:00	12:35
9	Tomáš Baše	3	Jaroměř - Předměřice	13,8	95,7	15,9	14	14:00	13:25
10	Šárka Drbohlavová	3	Předměřice - Roudnička	11,1	106,8	11,1	21	15:00	14:32
11	Tomáš Viktora	1	Roudnička - Dříteč	10,2	117,0	10,5	46	16:00	15:42
12	Karel Landovský	1	Dříteč - Pardubice	12,0	129,0	9,5	85	17:00	16:28
13	Martin Viktora	1	Pardubice - Lány	9,1	138,1	13,1	6	18:00	17:30
14	Luboš Žitný	1	Lány - Břehy	13,0	151,1	10,4	59	19:00	18:29
15	Václav Škach	2	Břehy - Kladruby	8,7	159,8	10,0	6	20:00	19:20
16	Zdeněk Streichsbier	2	Kladruby - Týnec	12,0	171,8	10,6	36	21:00	20:00
17	Michaela Pichová	2	Týnec - Kolín	14,1	185,9	12,9	27	22:00	20:54
18	Jitka Jirásková	3	Kolín - Oseček	11,0	196,9	16,7	7	23:00	22:10
19	Tomáš Baše	3	Oseček - Poděbrady	10,0	206,9	9,4	0	0:00	23:05
20	Šárka Drbohlavová	3	Nymburk - Kostomlátky	9,7	216,6	10,8	4	1:00	0:03
21	Tomáš Viktora	1	Kostomlátky - Lysá	12,4	229,0	11,8	0	2:00	1:08
22	Karel Landovský	1	Lysá - Sojovice	13,2	242,2	17,3	19	3:00	2:16
23	Martin Viktora	1	Sojovice - Lhota	10,7	252,9	13,5	47	4:00	3:27
24	Luboš Žitný	1	Lhota - Všetaty	9,6	262,5	10,0	106	5:00	4:20
25	Václav Škach	2	Všetaty - Kly	8,5	271,0	9,8	47	6:00	5:13
26	Zdeněk Streichsbier	2	Kly - Mělník	10,4	281,4	13,0	62	7:00	5:53
27	Michaela Pichová	2	Mělník - Štětí	10,2	291,6	9,6	0	8:00	6:42
28	Jitka Jirásková	3	Štětí - Dobřín	9,1	300,7	8,3	65	9:00	7:41
29	Tomáš Baše	3	Dobřín - Lounky	12,0	312,7	13,3	35	10:00	8:35
30	Tomáš Viktora	3	Lounky - Litoměřice	12,4	325,1	14,2	6	11:00	9:29
31	Šárka Drbohlavová	1	Litoměřice - Velké Žernoseky	7,3	332,4	8,4	9	12:00	10:32
32	Karel Landovský	1	Velké Žernoseky - Sebusín	10,7	343,1	10,3	414	13:00	11:23
33	Martin Viktora	1	Sebusín - Ústí nad Labem	8,8	351,9	7,3	243	14:00	12:42
34	Václav Škach	2	Ústí nad Labem - Vítov	10,9	362,8	11,7	325	15:00	13:33
35	Zdeněk Streichsbier	2	Vítov - Nebočady	11,7	374,5	11,5	6	16:00	14:34
36	Luboš Žitný	1	Nebočady - Děčín	7,2	380,8	5,7	22	17:00	15:25

381,70

415,00 3682,00

Ambice:

Užít si to, běžet na pohodu, doběhnout do Děčína a jako bonus nebýt poslední! Tedy žádný tlak na výsledek, ale od samého startu bylo vše úplně jinak :-)

Instrukce:

Mobil s sebou a v app. Mapy.cz mít staženou celou trať závodu a jak se několikrát ukázalo, byl to dobrý nápad!

I. ROTACE

1. úsek Tomáš

Start 11.5. v 6:00 teplota 2°C Jasno

Špindlerův Mlýn - Jezerní Domky 7,99 km, čas 46:37, tempo 5,49 min./km, převýšení 390 m

Ranní „vstávačka“ dvakrát příjemná nebyla. Budík na 4:25, pěti minutový posun, ale pak jsem prostě musel. Vstal jsem první, největší vytrvalci hned po mně. Po hygieně snídani, která mi nechutnala, protože bylo brzy a také, že jsem měl menšího „startáka“, ale na lačno, jako jezdím do práce na kole, jsem nemohl běžet. Mám přeci odpovědnost za tým. 😊 Podle auta se ranní teplota vyšplhala až na dva stupně přes nulu a na čelním okně mráz projevoval svůj umělecký talent. Na start s teplejší vrstvou a bundou. Plán byl svléknout tu teplou, ale na poslední chvíli jsem razantně změnil rozhodnutí a zbyla mi jen slabá ovečka - NELITOVAL jsem.

Na startu bylo více lidí než startujících na svůj úsek. Některé týmy byly vybaveny i pokřikem, který se blížil kvalitám novozélandských ragbistů a jejich Haka.

Ted' už k trati. Po krátkém úvodu pořadatele start přesně v šest. Trasa výborně značena v celém úseku. Profil po většinu času houpavý, občas nějaká voda, blátíčko a mokré kameny. Po seběhu začal těžký 2 km „zajídk“. Na trase 1 kopec, ale ten stál za to! Kluzký a možná jeho polovina se běžela, mezi námi i šla bystřinou, na vrcholu trocha sněhu, ale cepín jsem ve výbavě neměl, takže jsem se řídil heslem "co nemáš, nepotřebuješ". Pak už jen bolavý seběh a předávka na druhý úsek. Pocity z běhu - dobrý, předávání na 3./4. pozici též není vůbec špatný. Snad tedy vydrží energie až do DC (toho na Labi) 😊

2. úsek Karel

Start 6:47 teplota stále 2°C slunečno

Jezerní Domky - Černý Důl 12,1 km, čas 1:07:01, tempo 5:39 min/km převýšení 338 m

Tomáš to skvěle rozeběhl. Předával mi na děleném 3. místě a tím bylo dané i moje tempo - tedy výrazně vyšší než jsem měl v plánu z důvodu udržení předních pozic.

Terén: rozblácená cesta rozježděná dřevaři, panelka, asphalt, louka/sjezdovka.

Na trase byly 2 kopce, ale také 2 seběhy, které jsem trochu přepálil ve snaze udržet se třetího a přitom si namohl přední část stehien - docela brzy na to, že mě čekají ještě 3 úseky. Postupně mě předběhli ještě další 2 šílenci v sebězích a docela by mě zajímalo, jestli ten let z kopce dolů měli bez následků. Trať byla značená dobře, takže jsem se nemusel zdržovat dohledáváním, nebo kontrolou mapy v mobilu.

Vůbec jsem neodhadl oblečení. Startoval jsem v místě, kam ještě slunce nesvítilo, ale za kopcem a po zbytek trasy už ano, takže dlouhé kalhoty, triko s dlouhým rukávem a větrovka bylo moc.

Předával jsem Martinovi na 6. místě s minimální ztrátou na 5.

3. úsek Martin

Start 7:54

Černý Důl - Javorník 11,52 km, čas 1:02:28, tempo 5:25 min/km převýšení 425 m

Vyběhl jsem do úseku spolu s dalšími 2 běžci. Říkal jsem si: „Pohoda, nezabloudíme“. Chyba lávky, vraceli jsme se hned na prvním kilometru. Bylo to jen malý kousek cesty, ale dobré upozornění, že není nad to spolehnout se na vlastní navigaci. Na třetím kilometru další vtipný moment. Vlčák z posledního baráku ve vesnici nechtěl pustit běžce před námi dál. Trochu blbý pocit, s vlčákem úplně nechceš bojovat. Se staženým zadkem jsme ho oběhli. Štěkal, ale nekousal. Začátek velká sranda - než jsme vběhli do kopce. Kopec, co se nedal běžet. Kopec tak prudký, že chůze byla rychlejší než pokus o běh. Co se dá dělat, tempo „běhu“ 1 km za 11 minut, stoupání rychlostí šneka. Doškrábal jsem se na horizont, nadmořská výška přes 1000 metrů nad mořem. Z kopce jsem letěl, už sám, 3:30 na 1 km. Doběh do cíle na předávku byl jen z kopce. Trochu unavený nohy z brzdění na asfaltu, ale předání v pohodě na 6. místě. První úsek byl uběhnutý v klidu na rozum - dobrý!

4. úsek Luboš

Start 8:56

Javorník - Hostinné 10,05 km, čas 0:53:50, tempo 5:21 min/km, převýšení 153 m

Před startem jsem si šel projít kousek tratě a po 200 m začalo hodně blátíčko. Start jsem měl v 8:56 a jen co jsem dostal pásku, tak jsem si řekl, musíš a šel jsem na to. Přeběh silnice a šup na druhou stranu. V blátě jsem si liboval a první kilometr byl jen a jen stoupání, nahoře jsem měl dost, ale ...odbočil jsem doprava a mastil po vrstevnici dál a dál. Lesem, loukou, prostě i počasí bylo parádní tak trenky a tričko. Při dlouhém seběhu najednou značení pryč a „apka“ nechtěla fungovat. Zakufroval jsem na km 7,94 a na trať jsem se dostal zpět na 8,71 jen pár metrů vedle správného místa, tedy nějakých 770 m navíc. No, ale stejně do cíle jsem mastil a vybojoval průběžné třetí místo. Úsek hezký, značení do poloviny tratě pěkné, potom kufrování a ve městě taky „zoufka“. Celkem uběhnuto 10,05 km z původně avizovaných 8,5 km.

Úsek 5 – Václav Škach

Start: Hostinné – Cíl: Dolní Nemojov

Trať: 14 km, Výškový profil: 338 m nahoru, 360 m dolu

Čas: 9:50 – 11:01; 1 hod. 11 min.

V Hostinném jsme samozřejmě s dobrým předstihem před odhadovanou předávkou štafety, kterou mi má předat Luboš. Ještě několikrát kladu Míše na srdce, ať si nastuduje trasu přejezdu po mém doběhu na místo, kde mám předat štafetu Zdendovi. Na parkovišti se převlékám do běžeckého. Přijíždí Karlův tým. Už jsem nervózní. Hlavně nesmím seběhnout z vyznačené cesty. Koukám do připravených vytištěných map, v telefonu si nastavuji na mapách plánovaný úsek, abych si při běhu trasu mohl kontrolovat. Trasa je vlastně úplně jednoduchá, téměř pořád po turistické značce...Ale znám se...prostě nesmím minout, mohl bych tím zasekat celej tenhle úžasnej organismus, který tady vznikl, a který nazýváme tým.

Jsem víc a víc nervózní, ale vlastně se moc těším, až vyběhnu. Tohle jsem dlouho chtěl, chtěl jsem tenhle běžeckej zážitek a teď je to tady. A rozhodně v tom nejedu sám.... Podpora od ostatních, když vidí mojí groteskní nervozitu provázenou hláškami „nebudete se zlobit, když...“, je úžasná... A další úžasné pocity a prožitky se ještě mají dostavit v hojně míře.

Luboš přibíhá do „předávkové“ zóny dříve, než jsme očekávali. No, spíš to přijíždí vlak, kterej má v kotli víc páry, než jsou schopny absorbovat jeho písty. Neohrabaně, jako standardní štafetový kolík, od něj přebírám štafetu v podobě reflexní pásky na ruku, která je označena jménem našeho týmu Ewals Cargo Care...no legrace pro mě... Štafetu přebírám (myslím) jako čtvrtý.

Hnedle za předávkou přebíhám přes mostek, nad kterým vrčí dron – asi mě fotí nebo co – a gestem a výrazem se ptám organizátorů, jestli fakt hned do tohohle kopce (?)... No, jasně že jo! Tak jo. Nepřemýšlím. Ten Lubošův výraz mě fakt nabudil! Za zatáčkou pořád kopec, ale dobrá cesta, kopec se zmírňuje. Najednou vidím na zemi šipku doprava na louku. Vždyť je tam nějaký hrazení(!). No, hrazení se dá oběhnout a šipka je šipka. Takže respektuji značení, ale pro jistotu, po pár metrech, ještě kontroluju na telefonu, jestli se držím tratě. Neuhnul jsem. V poho..

Trasa pořád mírně do kopce, ale to mám vlastně rád, nic moc na čas, ale lepší, než nějaká prudkej kopec dolů...ty mi vaděj... Sluníčko krásně svítí, příroda je prostě nádherná. Jsem rychlejší než běžně, ale mám svůj rytmus. Běžím po zpevněných cestách mezi loukami, sem tam nějaký ten lesík. Probíhám obcí Vestřev, na jejímž konci musím dávat pozor, abych neminul tu odbočku na louku, na kterou upozorňovali v manuálu, že je snadné minout. Perfektně označeno, takže jsem neminul. Louka jde jen mírně do kopce. Vběhnu na ni, ale nevidím žádnou jasnou cestu, ale pamatuji si, že musím zhruba šikmo doleva přes... Po několika desítkách metrů vidím mírně udusanou cestu v trávě, zjevně tam běželi ti tři z „konkurenčních“ týmů. Díky za tuhle stopu! Už identifikuji i turistickou značku na konci louky. Sluníčko ale na louce dělá divy. Ranní rosa se odpařuje do vzduchu, vlhkost je vysoká, a já běžím rychleji, než rozumně. Hůře se mi dýchá... Proč jen jsem si nedal včera o pivo míň, proč jsem si včera večer ještě zapaloval...(?) Konečně je louka za mnou a vbíhám do lesa. Ale vzduch, jako by ještě zhoustnul. Kopec prudší. Sakra. Zvolňuji. Dýchá se mi fakt zle. Jdu do chůze, prostě jsem to fyzicky nedal. (Proč jsem si včera vlastně nedal jen jedno pivo a nešel rovnou spát????) Pánbůh mě pere všema čtyřma. Splátka za nestřídmost. Po deseti metrech mi to ale ješitnost nedá a přecházím do cupitání – vzpomínám na povídání s Karlem, že cupitání je pořád lepší a rychlejší než chůze. Po několika desítkách metrů se trať dostává pouze do mírného převýšení, což je obrovská úleva.

Pak je to zase nádhera. Mírně nahoru, mírně dolů, les, louky, prostě příroda. Běžím, na mě rychleji, než jsem zvyklý, ale nic zásadního...jen mi to hodně dejchá...

Poměrně prudkým lesním sešupem se dostávám na silnici, obec Debrné. To se mi snad zdá(?!). Předem mnou je běžec, zjevně z našeho závodu! Dám ho? No, uvidíme, třeba jo. Následuje delší úsek po silnici přes obec. Zdolávám křižovatku a trasa vede – jak jinam – nahoru do lesů. Cestička se mění v takový lesní průřez...a je to takové dosti strmé směrem nahoru. Nerozhlížím se. Zvolňuji, běh se mění v cupitání. V kopci dostihuji běžce, který byl ještě před pár minutami dost daleko přede mnou. Běh vzdal asi už pod kopcem a přešel do chůze... Říkám „Ahoj“... A on na to „Pojd! Pojd! Seš dobrej“. Prohazuju „To je krpál“. Odpověď cosi jako „S..ně je to“. Cupital jsem dál asi tak deset metrů, než jsem se podíval, kam až ten lesní průřez vede. To nejsem schopnej vyběhnout. Hlava rezignovala! Šel jsem do chůze. V hlavě se to mlelo, že jsem to přepálil a teď, na běžeckých závodech budu chodit. Ješitnost opět vítězí, přecházím do stylu „cupity dupity“. Cupital jsem jen několik desítek, možná stovku metrů a trasa z hrůzného průřezu až na vrchol odbočovala doprava po rovině. Obrovsky se mi ulevilo, i když jsem funěl jako parostroj. Pomalu jsem si začal nastavovat tempo, abych si odpočinul po tom stoupání, ale nevychladl.

Zbytek cesty byl vlastně požitek. Jasně, že jsem se vzpamatoval z předchozího zatížení, ale pokud jsem vnímal, tak moje trasa vedla nádhernou přírodou, cítil jsem kvetoucí keře, stromy... Trasa byla fajn značená. Požitek - „par excellence“.

Sběhl jsem na trasu podél Labe. Mám moc rád řeky, potoky, rybníky. Takže jsem dostal další úžasnej dárek. Podél Labe seděli rybáři a já jim přejícně záviděl, v jakém krásném prostředí si tu svou vášeň vychutnávají... Takhle nějak jsem si to představoval.

Pár mírných stoupání nahoru, dolu. Všechno v přírodě, v lese. Lesní cesta se přede mnou klikatí, potkávám už i nějaké výletníky a najednou někteří z nich začínají pokřikovat „pojd, pojd“. Usmívám se, sice čekám „finiš“, ale vůbec nevím...prostě to melu... Jeden pokřikuje „běž, už je to za rohem“ (za rohem v lese 😊). Pochopil jsem, že Ti, co mě povzbuzují, jsou závodníci z dalších týmů...No není to skvělý?!

Dobíhám na předávku. Relativně spousta lidí. Téměř všichni povzbuzují! Jsem uběhanej, usmívám se, směju se, jistý druh euforie... Zdenda stojí s napřaženou rukou, abych mu na ní navinul štafetovou pásku. Vystřelil dál po cestě jako čert...prostě Zdenda, jak ho znám od dětství...

S díky odmítám vodu nebo čaj od pořadatelů, protože nejdříve potřebuji kyslík. Míša si mě vyzvedla a jdeme k autu, abychom na další předávce včas chytli Zdendu při doběhu a Míša mohla hupsnout do závodní

mašinérie. Cestou k autu si Míša musí vyslechnout mé zážitky z běhu, ale snad jí to nevadí. Usedáme do auta a prosím Míšu, aby mě navigovala. Perfektní. Už to má připravené a jedeme do Dvora Králové.

A jak to viděla Míša? Asi takhle 😊:

Vaškův první start byl v sobotu v 9:50 z Hostinného, běžel 14 km s převýšením 337 m. Trasu dokončil za neuvěřitelnou 1 hodinu a 10 minut. Doběhl s rohlíkem na puse, byl nadšený z běžecké trasy, která vedla podél přehrady krásným okolím. Byl v takové euforii a setrvačnosti, že ještě běžel po předání štafetového „kolíku“ dál do kopce, kde bylo po cca 600 m zaparkované auto :-D Na své trase měl pár kopců. U jednoho změnil běh na chůzi, byl z toho zklamaný, i když šel jen cca 30 m. Vysvětloval, že když viděl, jak dlouhý kopec má vyběhnout, tak trochu zpomalí. To ale nevěděl, že trasa závodu se v půlce kopce odkloní. Byl na sebe naštvaný.

Úsek 6 – Zdenda Streichsbier

Start: Dolní Nemojov – Cíl: Dvůr Králové nad Labem

Trať: 9,5 km; Výškový profil: 134 m nahoru, 127 m dolů

Čas: 11:01 – 11:44; 43 min.

Protože Zdenda není zrovna „zaznamenávač“ zážitků (zato ale umí pěkně a barvitě vyprávět), tak alespoň Míšina reakce na tuto předávku:

Venca předal štafetu Zdendovi v Dolním Nemojově, který měl před sebou 9,5 km s převýšením 134 m. Zdenda trasu zvládl za úžasných 43 minut. Zdendovy dojmy mám dost zkrácené, bohužel.. Ptala jsem se na ně po mých běžeckých výkonech a snad odpustíte, že si details nyní nevybavím...

Ve Dvoře Králové u nádraží čekáme, až doběhne Zdenda. Míša jen mírně nervozní (neuvěřitelná ženská), já se očisťuji od předchozího běhu alespoň zvlhčenými kapesníčky, převlékám se. Atmosféra fajn, míváme se s lidmi z ostatních týmů, občas prohodíme pár slov. Všichni usměvaví...

Zdenda přibíhá, Míša napřahuje ruku pro příjem štafetové pásky a vybíhá. Vybíhá s nadšením, jako každý tady...

Ted' si pojedeme ještě vyzvednout Míšu do Kuksu, kde předá štafetu Jitce. Zdenda naviguje, já řídím.

Úsek 7 – Míša Pichová

Start: Dvůr Králové nad Labem – Cíl: Kuks

Trať: 8,8 km, Výškový profil: 155 m nahoru, 196 m dolu

Čas: 11:44 – 12:34; 50 min.

Dle instrukcí (nikoli podle souřadnic) od pořadatelů přijíždíme do Kuksu před restauraci, kde má být možné i parkování. Restaurace je tam, parkoviště také, jen místa poskrovnu. Ale žádného běžce není vidno, po předávacím místě ani vidu. I tak parkujeme, Zdenda stírá prach a pot z předchozího běhu. Já volám Karlovi, jestli jsme tak rychlí (jakože rychlejší než pořadatelé 😊), nebo prostě jsme jen na špatném místě (což předpokládám). Karel telefon nezvedá. Dívám se do mapy, kde jsme my a kde předávací místo...Nejsme správně, ale ne daleko...to kdyžtak dojdeme... V tom volá Karel zpět, vysvětluje cestu na správné místo předávky. Se Zdendou nasedáme a jedeme. Za 15 minut jsme tam, kde máme být. Na místě se setkáváme i s týmem Karla a samozřejmě s týmem pod křídly Jardy Vlčka, tedy týmem, kterému předáváme štafetu. Povídáme si, vyměňujeme zážitky. Čekáme, kdy se na obzoru objeví Míša, aby mohla vyslat do boje Jíťu z Jarodova týmu.

Míša:

Pomyslný štafetový kolík jsem převzala na nádraží ve Dvoře Králové v čase 11:44, běžela jsem 8,8 km a dokončila ji o 50 min později, čas 12:34. Nervozita byla, trasa hned stoupala do kopce, kopečky byly celkem tři (v jednom kopci bylo bláto, z běhu se stala chůze a já litovala, že jsem si nevezla trailové boty). Trasu jsem měla jen po lesních cestách, kolem skalního betlému až k záměčku Kuks, kde jsem předávala štafetu Jitce. Dobíhání k cíli (oběhnutí záměčku) bylo nekonečné s chuťovkou - mírné stoupání k Jítě. Se snahou o sprint (mně to tak připadalo) s podporou většiny týmu se vše podařilo. Mé konstatování běhu bylo: "myslela jsem, že mi nohy upadnou".

Čeká nás další etapa až cca ve 20:00, možná trochu dříve, protože to máme dobře rozběhnuté. Ještě si chvíli povídáme s ostatními, Míša se svépomocí fyzickou sebeočistou z půvabné běžkyně proměňuje opět v půvabnou turistku... a vyjíždíme. Naviguje Zdenda.

